

[Statsministeren]

Den kritik, der har været af de af energiministeren fremsatte lovforslag, mener jeg ikke har været særlig voldsom. Jeg er af den opfattelse, at hovedkritikken imod regeringen ikke går på, i hvert fald ikke i udpræget grad, selve lovforslagene og deres indhold, men mere på dette, at det desværre ikke er lykkedes regeringen at få et forlig i stand med A. P. Møller.

Det, der er interessant ved den debat, der har været, er også, at der er flere, der ellers har været kritiske over for regeringen, som har givet udtryk for, at der er en hel del i regeringens lovforslag, som i og for sig kunne være ganske godt materiale til eller grundlag for en egentlig aftale. Jeg vil gerne sige, at det forekommer mig at være helt nye toner, som vi naturligvis i regeringen med glæde har noteret os. Jeg mener også, at det kan tages som et udtryk for, at regeringen har gjort rigtigt ved at fremme lovgivningsprocessen, således at folketinget har en konkret mulighed for at vurdere, hvorledes en lovgivning skal se ud, men også for at vurdere, hvad et forlig eventuelt skulle indeholde.

Der er fremkommet flere opfordringer til genforhandling. Dem har der jo været mange af i hele den forløbne periode. Om det vil jeg kun sige, at dem er jeg naturligvis meget villig til at lytte til, men på sin vis er det overflødig, for regeringen har indtil dette øjeblik udnyttet enhver mulighed for forhandling.

Hr. Arne Christiansen gjorde den bemærkning, at det måske hos regeringen lå sådan, at man først besluttede, hvilket mål man ville nå, og så forhandlede man. Om det vil jeg gerne sige, at det tager jeg ikke som en kritik. Det tager jeg som en anerkendelse – det er ikke sikkert, at det var ment sådan. Jeg mener, det rigtige må være, at regeringen markerer, hvad den vil, og det, den vil, er det, der er nedfældet i lovforslagene, i øvrigt også det, der var nedfældet i regeringens forhandlingsoplæg af 22. februar sidste år. Så skal man forhandle og prøve, om man kan få det igennem, og kan man ikke, ja, så har vi jo ikke haft andre muligheder end lovgivningens vej. Jeg synes altså, det er vigtigt at starte med, hvad man vil nå, og så prøve, om man ad forhandlingens vej kan nå det eller nå det så tæt på som muligt.

Der har i debatten – jeg tror, det var af hr. Poul H. Møller – været fremsat det synspunkt, at begge parter beskylder hinanden

for at have afbrudt forhandlingerne. Jeg vil ikke her begynde og sige æh-bæh-buh, det er ikke mig, det er den anden. Men jeg vil i hvert fald sige som en kendsgerning, at den 10. december sidste år kom der et sidste udspil fra A. P. Møller, som blev markeret som værende et absolut sidste tilbud. Det er ikke noget, jeg alene siger, det er noget, som også står på prent. Jeg ved også, at folketingets partier er bekendt med denne absolutte tilkendegivelse af 10. december. Det er en kendsgerning, tror jeg, næppe nogen i dette ting vil benægte, bortset fra fremskridtspartiet, der ville have sagt: ih, hvor er det godt, og det skulle vi bare have accepteret.

Fru Annelise Gotfredsen udtalte, at vi nærmest var i en situation, hvor der var tale om retsløse tilstande. Må jeg sige til fru Annelise Gotfredsen, at jeg betragter nu ikke det som retsløse tilstande. Det, regeringen lægger frem, efter at der har været forhandlet, er lovgivning, og lovgivning er det at etablere retstilstand på et område, hvor det altså ikke ved forhandling har været muligt at etablere sådanne retstilstande.

Fru Annelise Gotfredsen har også spurgt om koncessionen ikke er omfattet af grundlovens § 73. Jeg kan sige klart ja til, at det er en koncession, naturligvis. Men jeg kan også sige, at det er helt fast antaget, altså en fast antaget lov- og retspraksis, at dette ikke forhindrer, at love kan fastsætte særlige normer, der bestemmer denne ret nærmere. Det er netop en sådan nærmere ret til regulering af eneretsbevillingen, der er tale om, og i den forstand er det omfattet af § 73.

Hr. Maisted har talt dramatisk om de røde, der har fremsat disse lovforslag. Hr. Maisted sagde også, at regeringen har fået modstand, og det mente hr. Maisted oven i købet var samfundsnyttigt eller samfundsgavnligt. Det kan man have sin mening om, men der er én ting, jeg godt endnu en gang vil benytte lejligheden til at understrege: efter regeringens bestemte opfattelse gås koncernen A. P. Møller ikke for nær. Vi mener, at det er absolut hævet over enhver tvivl, at også ved gennemførelsen af denne lovgivning er der sikkerhed for, at koncernen vil kunne få en forentning – jeg tror endda uden at overdrive at kunne sige: en absolut rimelig forrentning – af den kapitel, der er investeret, og derudover gives der jo nogle forrettigheder også i